

Minulle tuli valtava luovuuden puuska, tarve ilmaista itseäni. Kirjallisesti. Taide arvosteluna. Kirja-arvosteluna. On vain pieni tekninen ongelma, en ole lukenut kirjaa, jonka haluan arvostella, mutta en anna sen haitata itseäni, enempää kuin kouluaikojen kirjaesitelmiä. Luen säännöllisesti paljon kirjoja, hyviä ja huonoja. Yleensä en koe minkäänlaista halua kirjoittaa lukemistani kirjoista. Luen kirjoja viihteeksi. Luen kirjoja, koska haluan opiskella jotain. Mutta en, en missään nimessä, lue kirjoja kirjoittaakaseni niistä. Löysin kirjan Helsingin sanomien kirja-arvosteluista Vuosi herrasmiehenä, Joonas Konsting. Miksen siis vain hankkinut kirjaa mieltäni kutkuttavasta aiheesta, kuten normaalit ihmiset? Onhan jo tässä vaiheessa selvää, että tulen lukemaan sen. Vastaan tulevat syyt kirjoitus harrastuksen aloittamiseen: "Kirjoittelu on suunniteltu inspiraationi varaventiiliksi". Minulle tuli tarve arvostella kirja nyt. Joten halusin purkaa ylipursuavan inspiraationi heti, eikä vasta kun olisin tehnyt tarpeelliset valmistelut. Tämä saituri ei ollut periaatteestakaan valmis maksamaan yli pariakymppiä kirjasta, joka ei kenties olisi lukemisen arvoinen. Vuosi herrasmiehenä löytyi kirjastosta, mutta kuten jokseenkin kaikki todella lukemisen arvoinen, kaikki kopiot oli lainattu. Normaalit ihmiset olisivat luovuttaneet tässä vaiheessa, vaan en minä. Yksi yksilö oli lukusalissa, kävin lukemassa 62 ensimmäistä sivua. Kirjoja voi muuten lukea myös kirjakaupoissa, muutaman sivun kerrallaan. Odottelen, että kirja päätyisi alennusmyynteihin. Tai että kaveri ostaisi sen ja voisin lainata sen. Tämä tuntuu ilkeältä Konstigia kohtaan, mutta ehkä hän vanhana anarkistina ymmärtää. Niin tai nykyisenä herrasmiehenä ymmärtää köyhää mutta kulttuurinnälkäistä ihailijaansa. Herrasmiehet ovat katoava ihmislaji" - Isäni noin 20-vuotta sitten. Kaikki miehet jotka hän tämän jälkeen nimesi, ovat nyt kuolleet. Yhden heitä hautajaisissa sanottiin: "Hänen hattuunsa kului aina ensin lipasta", koska hän nosti sitä tervehdykseksi. Koska viimeksi olet nähnyt aikuisen miehen kättelevän pikkutyttöä kuin prinsessaa: kantapääät yhteen, kumarrus, hymy "ihastuttava leninki, pikkuneiti", ja sitten sujuvasti keskustelua vanhempieni kanssa aiheesta, joka ei pikku tyttöä kiinnostanut. Glamour on kadonnut. Bond sentään vielä ensin oikoo solmion, ja vasta sitten hakkaa pahikset verille. "Ole oma itsesi!" Tämä on varmasti yleisin elämän ohje jonka olen saanut. Ja ehkä huonoin. Älkää ymmärtäkö väärin, vihaan ulkokultaisuutta. Ylpeältä sisimmältäni olen kuitenkin sarkastinen ja laiska besservisseri. Ei kovin hyvä tapa aloittaa työhaastattelua tai ensitreffejä. "Ole parempi itsesi", oli kaverini korjaus ongelmaan. Niin, minullakin on päiviä, joina en kirole heti otsikossa ja hauku ilman perusteltua mielipidettä. Joina en aloita tekiänoikeuslain porsaanreikien etsimisellä ja edes yritän itse tuottaa kaunokirjallista taidetta. Niinä päivinä olen ihan tyytyväinen itseeni. Miksei niitä voi olla enempää? Tämän vuoden alkava projektini on ollut puuttuvien maailmankirjallisuuden klassikoiden lukeminen. Louisa May Alcottin Pikkunaisia sai kunnian aloittaa. Vertasin sitä viimevuosien suosituimpaan tyttökirjaan, Suzanne Collinsin Matkijanärheen. Kummankin kirjan sankarittarella on heikkouksia joista he ovat raastavan tietoisia. Mutta samaan aikaan kun Jo ponnistelee kehittääkseen luonteensa sellaiseksi jota arvostaa, Katnis ponnistelee muuttaakseen maailmaa. Myös Star Trekissä muistutaan ettei kukaan meistä synny sankariksi. Data, androidi joka joka haluaisi olla ihminen: "we must strive to be more than we are" (tng s3e16) Pyrkimys johonkin suurempaan kuin mitä on, lienee jokaisen herrasmiehen sisällä oleva kamppailu, joka lopulta pitää heidät heidät herrasmiehinä. Ironia on jotain johon herrasmies ei kirjan mukaan sorru. Pyydän kaikilta anteeksi mauttoman raflaavaa otsikkoa. Tiedän että herkimmat loukkaantuvat siitä, ja te muutkin ansaitsisitte täsmällisen vivahteilkaalla, mutta kohteliaalla kielellä tehdyn. Ajattelin kuitenkin laskea riman tekstin arvosteluun nettipalstojen huuteloiden tasolle. Kirjassa on samaa ironiaa, punkkari huutelee kadonneista herrasmiestaidoista. Niin ihailtavana kuin pidänkin sitä, että joku tavoittelee kohteliasta ja sujuvan miellyttävää käytöstä, syyt siihen jäivät jotenkin

pintapuolisiksi. Lukijalle herää suorastaan kysymys, onko ritarillisuus vain uusin villitys yhteiskunnan valtavirtaa vastaan, veganismin, paleodietin ja vihreätukkaisuuden tultua yleisesti hyväksytyiksi. Yhteiskunta joka hyväksyy kaiken tekee vaikeaksi olla toisinajattelia. Kirja erittelee miten nykyinen käsite herrasmies syntyi. Suosittelen kaikkia lukemaan! Asiaan liittyy: "runouden suurin saavutus", miehiä jotka itkivät julkisesti, sekä se, että nainen joka ei ole helppo, tekee miehistä moraalisesti parempia. Mieleenkiintoisen historia pläjäyksen sijaan pitäisin kirjan suurimpana ansiona kykyä herättää keskustelua, vaikka sitten punk asenteella. Haluammeko kasvattaa lapsemme olemaan sitä mitä he haluavat vai pyrkimään johonkin korkeampaan hyveeseen. PS. Kirjan alussa on toteamus, todellinen herrasmies ei toivotta olevansa herrasmies. Niistä kadonneista herrasmiehistä kirja palautti mieleeni yhden, joka sanoi "minä en ole herrasmies, mutta pidän sitä ihailtavana tavoitteena". Miehen joka tarpeen vaatiessa teitittelee sujuvasti, ja joka koko lapsuuteni ajan opetti, että mistä tahansa aiheesta pitää tietää niin paljon, että siitä voi keskustella. Pitäisiköhän ostaa isille hattu jota voi nostaa tervehtiessä. Se sopisi hyvin chinojen kanssa.